

Chris SARENS & Ann HUBER

*Trokken op inleefreis
naar Ecuador*

Chris SARENS geeft wiskunde in Londerzeel, Ann HUBER is administratief medewerker bij het CCV, partner in christelijk vormingswerk Antwerpen. Dit jaar bracht de vakantie beide vrouwen niet naar een comfortabel vakantiehuisje of hotel, wel naar eenvoudige woningen van gezinnen in Ecuador. Met dertien anderen trokken ze met Broederlijk Delen op inleefreis. In 2012 ondersteunen ze de campagne met hun verhalen en ervaringen.

‘In Europa zijn we het verleerd om ergens voor te strijden’

Jozefien VAN HUFFEL

Drie dagen zijn de inleefreizigers terug thuis, wanneer we Chris SARENS bellen met de vraag voor een gesprek. Ze twijfelt. Moeten de ervaringen niet nog wat bezinken en een plek krijgen, voor je ze kunt delen? Nog eens drie dagen later zijn we te gast in haar huiskamer. Ze vroeg er medereiziger Ann HUBER bij. Samen, ieder met een Ecuadoriaanse sjaal om de hals, vertellen ze honderduit. Over mensen aan de andere kant van de wereld en over wat zij ons leren.

–Jullie investeerden tijd en geld in een inleefreis. Vanwaar die keuze?

Sarens • Op school kwam ik in contact met Broederlijk Delen. Ik trek er nu al een paar jaar de kar voor de Mondiale Dag die we organiseren. Vandaar trok ik in 2008 op inleefreis naar Haïti en nu naar Ecuador.

Huber • Nu mijn kinderen studeren aan de universiteit, kan ik weer dingen voor mezelf doen. Een inleefreis stond al lang op mijn verlanglijst.

–Wisten jullie vooraf veel over Ecuador?

Huber • We kregen veel informatie, vanuit verschillende achtergronden, tijdens twee voorbereidende weekends. Het ging over de mijnbouw, de olieboringen en de gevolgen ervan voor mens en milieu.

Sarens • Aan de basis van de problematiek in het land ligt de politiek.

Huber • De gewone mensen verkozen president Rafael Correa. Ze zagen hem als een van hen. Dankzij hem gaan haast alle kinderen in Ecuador op school, maar andere beloften kwam hij niet na. Hij begon sociaal, maar zwichtte voor liberale machten.

Sarens • Het behoud van het Amazoneewoud staat in de grondwet, maar de politiek volgt veeleer het geld dan de wet.

Huber • Die weekends waren ook groepsvormend. We reisden met z'n vijftien, allen geëngageerde mensen. Iedereen droeg iets bij, of het nu humor of gitaarspel was. Niemand stond ooit alleen.

–Bevestigde de werkelijkheid het beeld dat jullie vooraf van Ecuador hadden?

Sarens • De confrontatie met de problemen is natuurlijk beklijvender dan de powerpointvoorstelling, al zagen we maar een klein deel van Ecuador. Van de hoofdstad Quito reisden we naar het Amazonewoud, voor een eerste inleefverblijf bij gezinnen. En we maakten er een ‘toxichtocht’ met de fiets langs petroleumbedrijven.

Ann Huber (links) en Chris Sarens. Chris: „We willen alerter zijn voor wat er in de samenleving misloopt.” © Frank Bahnmuller

Huber • We zagen olievijvers en afvalwater dat rechtstreeks in de grond wordt gepompt. Na die lelijke kant kwam de mooie, toen we twee dagen in het woud doorbrachten. De zonsondergang en -opgang waren het mooiste dat ik in mijn leven zag. Die schoonheid van de natuur zijn we hier kwijt en we dragen mee de verantwoordelijkheid dat ze ginds bewaard blijft. Maar geven we daarvoor ook onze luxe op?

Sarens • Nadien verbleven we opnieuw bij gastgezinnen. Aan het einde, terug in Quito, brachten we bij de partners van Broederlijk Delen verslag uit.

–Hoe was het om bij gezinnen te verblijven?

Sarens • Hier kun je je niet inbeelden hoe de mensen daar leven, in welke armoede. En je kunt het nog moeilijker uitleggen.

Huber • Het eerste gezin waarbij ik logeerde, een jong stel met twee dochttertjes, wist niet dat ik kwam. Eerst werd de vrouw van haar werk gehaald. Ze was beschaamd voor haar armoedige woning. Toen ik mee aan het wassen was, kwam de man van het veld. Ik voelde me ongemakkelijk bij de situatie. „Sommigen zeggen dat ze zullen komen, maar komen nooit opdagen. Ande-

ren komen onverwachts. Ook zij zijn welkom”, zei de man toen. Dat luchtte op. Stel je voor dat er bij ons zomaar iemand van de parochie kwam met een onverwachte gast, wat zouden wij niet denken? En wij beschikken over alle middelen.

„We waren voorbereid, maar de realiteit is zoveel beklijvender dan statistieken”

–Is het niet moeilijk om je te verplaatsen in levens die zo verschillen van de onze?

Huber • Met die eerste vrouw leek ik niets gemeenschappelijks te hebben, behalve dan dat we kinderen opvoeden. En zij was dan nog nauwelijks bezig met haar kinderen, meisjes van twee en vier jaar oud, omdat ze het zo druk had om te overleven. Twee dagen speelde ik met de kinderen en dat vonden ze fantastisch. De vrouw in het tweede gezin werkte niet enkel op de kof-

fieplantage, met drie andere vrouwen had ze ook een zeepatelier dat exporteert tot in Japan. Dat waren vrouwen die vooruit willen, die plannen hebben.

–Wat leerde Ecuador jullie?

Sarens • Ons gevoel over de problematiek is dubbel. Enerzijds zijn bedrijven de boosdoeners. Zij weten best dat de mensen geen kraantjeswater hebben en afhankelijk zijn van de rivier, maar vervuilen toch. Anderzijds is onze levenswijze mee verantwoordelijk. Met de aardolie van ginds rijden onze auto's, de zware metalen uit de mijnen daar komen terecht in onze elektronica.

Huber • Een van de gezinnen slachtte een varken en ik keek toe. Ze vroegen of dat bij ons ook zo ging. „Als ik vlees nodig heb, vraag ik een kotelet bij de slager”, zei ik. Wij zijn voor alles afhankelijk van anderen.

Sarens • De manier waarop de mensen daar vechten voor hun toekomst, betogen en vergaderen over problemen, inspireert ook. Wij zijn het verleerd om te strijden, we krijgen alles in de schoot geworpen. Ik wil ook bij ons alerter zijn voor wat er misloopt in de samenleving. Want we denken te snel dat we zelf niets kunnen doen.